

Στολίζουν τὴν Κορῶνα μὰς σμαράγδινα καὶ ρουμπίνια,
φεγγολοῦν τὰ πέλαγα ἄσπρη Τένεδο, ἄσπρη Λήμνο,
καὶ ἄσπρου πέλαγου τὴν ἀπρὸ γοργόφτερα δελφίνα
θαρρεῖ πῶς ἀλάζουσε τῆς Λευθερίας τὸν ὕμνο.

Ὡ! τῆς ἡμέρας τῆς χρυσοῦσι!...

φεύγει φρικτὴ νυκτεῖα,
τώρα γυρίζουν Ὀδυσσεῖς
ἀπὸ τὴν ζηντεῖα,

καὶ βλέπουν ἐκθαμβοὶ καπνοὺς ἐστίας ἐλευθέρας
καὶ σταῶν δάκρυα χαρᾶς ἐστὸς κίλους τῆς μητέρας.

Τώρα γυρνουν μὲ τὸ καλὸ
μέσα σὲ σπῆττα πατρικά,
τώρα σ' ἐλεύθερο γυαλὸ
μαζί μὲ τὴν Αὐγούλα
παίζει κι' ἐκεῖν' ἢ Ναυσικᾶ
ἢ νοικοκυροπούλα.

Θυμασ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸ κι' ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα
ὁ πεθαμμένος ποιητῆς τί' φώναζ' ἔδω πέρα;
τὸ μάρμαρό σου τὸ βουδὸ πῶς τότε θά' ζυπνήσῃ
ὅταν σὲ γῆ καὶ θάλασσα τὸ γένος ξεφωνήσῃ
τὸ φοβερό μὰς κήρυγμα... κτυπάτε, πολέμαρχοι,
μὴ λησιμονῆτε τὸ σγοινί, παιδιὰ, τοῦ Πατριάρχη.

Ὅχι, δὲν τὸ ξεχάσαμε, κι' ἔφαθα ἐκεῖν' ἢ μέρα,
ὅπου παντοῦ τὸ διαλαλεῖ τῶν ὅπλων μὰς ἢ σφαῖρα,
καὶ ζωντανεῖται μάρμαρα καθὼς τὸ μάρμαρό σου,
τὸ κελαιδεῖ καὶ τῶν Φερῶν ὁ μάρτυς ἄσπρου πλευροῦ σου,
καὶ πρᾶσιζοῦν σ' ἄκουσμα κινιριασμένου κήποι...
ὁ ποιητῆς ἀλλῆθεψε... Πατέρα, τί σοῦ λείπει;

Μελεῖ κι' ὁ Φασουλῆς μετὰ χαρᾶς τρελλῆς.

Φ. — Πάμε νὰ δῆς, δρὲ Περικλῆ, τοὺς Τούρκους αἰχμαλώτους,
ἐκεῖ ἄσπρη Νέο Φάληρο ποὺ πῆγαν γιὰ καλὸ τους.
Δὲν κράτησαν τὸν λόγὸ τους οἱ παλρομασκαράδες
κι' ἤθελαν νὰ μὰς κάνουνε καὶ πάλι τὸν γχιουλέκα,
ἦλθαν μὲ τὰ γιασμακίκα των καὶ Τούρκισιας κυράδες,
κι' ἕνας Ἰμάμης σεβαστός, ποὺ θὰ σταλῆ ἰσὴ Μένικα.

Γιὰ τούτους φέστα καὶ πομπή,
ζητοῦνε καὶ μουχλιεμπί,
ζητοῦν κι' ἀτ' ἔμ πιλάφι.

Κι' ὅλοι τοὺς λένε μπουχουρούμ,
καὶ τώρα κάνετε, γιαβρούμ,
γιὰ τὸ φαγι νισάφι.

Κι' ἐγὼ κανίζω ναργιλέ
καὶ γιὰ φοβέρα, δρὲ τρελλέ,
τοὺς δείχνω τὸ μαρκουσί μου.

Κι' αὐτοὶ γυροῦν παστουρμά,
καὶ σὺν τὴν γροθὸ μου ντομμά,
κερτὲ σὺν τὸ παπουσί μου.

Ἦλθαν τραποὺ φεσάδες,
ἦλθαν στρατιῶγοὶ Πασάδες,
κι' ἄλλοι φέροντες τὰ πρῶτα.

Καὶ Χανοὺμ μεγάλας βγαίνουν
καὶ ἄσπρη Λούνα Πάρι πηγαίνουν,
καὶ περνοῦν ζωὴ καὶ κίτα.

Πρόσμενες καὶ τὸ γιασμακί,
ἤρσαν τὸ πασομάκι
νὰ τ' ἔδωμ κι' ἔδω πέρα;

Κύτταξέ το, κύτταξέ το,
καὶ τραγοῦδα, Περικλίτο,
καὶ τὴ Χιὸ μὰς ἐλευθέρα.

Ὅσο μέσα ἄσπρη καβούκι
τοῦ Δερβίση, τοῦ Σοφῆ...
δρὲ διαβόντρο μου κουλούκι,
τὰ περιμένε κι' αὐτὰ;

Τὰ προσμένετε καὶ τοῦτα;
φεύγουν τὰ καθάρματα...
φέρτεν τώρα τὰ γαλούδα,
φέρτεν τὰ σμαράγκατα.

Ὅχονοις καὶ τούμπου τούμπου... θὰ χορέψω, θὰ πηδήσω,
καὶ τὴ Χιὸ θὰ τραγουδήσω.

Ὅχονοις, διαβόντρο γυροῦ, φεύγουν πάλροτουρκαλάδες,
καὶ τοὺς πρᾶσιζοῦν σ' ἰφιὸ Βρονταδοῦσοι καὶ Εὐλάδες.

Ὡ μαντάτο ζαφνικό,
ἐνθὸς δώσετε γλυκὸ
ἄσπρου λεβένταις τοῦ Στρατοῦ.

Κάθε Χιώτης ἀποκρέθει,
κι' ὁ μισὸ Ἰζανθὸς χορεύει
μὲ τὴν κούπα τὴν χρυσοῦ.

Ὡ πολὺπαθο νησί!..
δώσε μου νὰ πιῶ κρασί
μὲ τὴν κούπα τὴν χρυσοῦ.

Πάει πάει τὸ Στοχερό,
ποὺ τὸ φάγανε σαράκια...
δὲν θὰ βλέπουν πᾶ ἰσὴ Χιὸ
τῆς Τουρκίας τὰ Γιαγκιλάκια.

Γεῖά σου, Χιὸ... μεγάλος οἶστρος ἢ χρυσοῦ πανήγυρις σου...
καὶ γιὰ τὴν ἐλευθερία σου τί λαχτάρα ποὺ τὴν εἶχα!..
τρώγω καὶ τὸ λεμονάκι καὶ τὴν ροδοῦ ἀχάρῃ σου,
καὶ μασσοῦ τὰ ταικούδα σου καὶ τὴν ζακουστὴ μαστίχα.

Κάτω ἄσπρη γυαλὸ κάτω ἄσπρη περιγιάλι,
πλένουν Χιώτισιας, κοντή,
μὰ τῆς τρώμας βροντὴ
κανονοῦ μεγάλη.

Λάμπε κι' ὁ γυαλός, λάμπε κι' ὁ κάμπος βλος,
τώρα καὶ ἰσὴ Χιὸ κροτεῖ,
νεραντ' οὐλα φωνωτὰ τὴ,
Γιουανγλήδων Στόλος.